

REVISTA STIINȚIFICĂ LITERARĂ

„OVIDIU“

DIN
CONSTANȚA

AFARE BI-LUNAR

Anul II
Constanța 1 Octombrie 1899
No. 1

SUMARUL No. 1

- Gr. G. Tecliescu. „Monumentul triumfal de la Adam-
klissi“ B. Ultima expedițiune, (finele părții I.)
Anrora. In voia întâmplărei. O pată. (poesii).
Dem. Munteanu-Rimnic. Școlile de adulți.
C.-Bour Mugure. Magdalena. Ispită. (poesii).
Virgiliu Andronescu. Ologul. (nuvelă).
De la Bistrița. Femeia. (poesie).
Pr. Econ. G. Rădulescu. Napoleon I. (urmare).
C.-Bour Mugure. Nocturne. (poesie).
Emil Flavian. E. Eucher. Bărbatul care seamănă lui
Crist. (nuvelă).
Viran. Din ecourile inimii. (poesie).
St. St. Tușescu. Snove din popor.
Elena Major Mihail. Cuguiar.
Viran. Maximo și engețarii. Brâsca cu Racul. (poemă
poporană).
Constantin Drăguț. Poesii Poporane.
Maribut. Ghicitori.

ste ste ste ste ste ste ste ste

Proprietatea Cercinului
Literar OVIDIU
din Constanța

CONSTANȚA

TIP. „ROMANA“ MARIN PUREA

1899

REVISTA ȘTIINȚIFICĂ LITERARĂ
OVIDIU

Către Abonați și Cititori

Aducem la cunoștința Onor. noștri cititori că cu numărul acesta începem anul II al revistei OVIDIU.

Comitetul de redacție, încurajat de numeroșii cititori ai revistei, precum și de distinșii colaboratori, a decis ca de aci înainte revista să fie tipărită pe hârtia cea mai bună, și cu caracterele de scriere cele mai frumoase.

Voidă a veni și în ajutorul populațiunii s'race și dorința ca cultura să fie răspândită în toate părțile sociale, a decis ca abonamentul la revistă să fie :

Pe un an . . . . . 5 Lei
 Pe o jumătate an . . . . . 3 Lei
 Pe 3 luni . . . . . 2 Lei

Odata cu aceasta aducem mulțumirile noastre cititorilor și abonaților noștri pentru concursul material și moral, ce au bine-voit a ne da, rugându-i de a ne încuraja și de aci înainte.

Abonamentele în afara de orașul Constanța se trimit casierului „Cercului literar OVIDIU” prin mandat poștal, iar reclamațiunile se fac la redacția și administrația revistei OVIDIU Constanța.

MONUMENTUL TRIUMFAL

DE LA

ADAM-KLISSI

II

Historicul cercetărilor de până acum asupra monumentului triumfal de a Adam-Klissi

(Urmare)

B. Ultimele Explorațiuni

Astăzi grădina din aripa stingă a Palatului universității este plină de prețioasele bucăți sculptate;¹ ele țin ciuntite și desmembrate, expuse la ploaie și la ninsoare; ele reclamă un adăpost, invocând einstea bătrănelor lor, numele și gloria ziditorului lor.

Fie ca tezaurul istoric, ce Muzeul național a dobândit pe lângă renumitul odor de la Petroasa, să fie motivul clădirii cât mai iute a unui edificiu monumental, în care bucățile

¹ Am crezut și cred de cuviință de a aduce la București ori-ce fragment provenit de la monument, ce ar putea face obiectul unui studiu științific. Căci asemenea petre lăstate în localitate ar fi expuse cu timpul să piară, ori-câtă îngrijire am pune pentru a lor păstrare. Ca exemplu, ce se poate întâmpla cu monumentele dobrogene, cităm raportul Prefecturii Constanței nr. 556 din 1899 adresat d. lui Ministru al Cultelor și Instrucțiunii publice, prin care cere autorizare „a ridica piatra brută și cioplită în muchie de la monumentul Adámklissi, care n'ar avea pe densa vre-o inscripțiune”. În același timp se oferă „a continua la monument opera de cercetare prin distrugerea zidărilor, ridicând pietrele brute pentru trebuința șoselei și a podurilor.”

scăpate cu atâta osteneală de la o pierdere sigură să poată fi expuse în chip vrednic împreună cu mulțimea antichităților, cari vin în număr tot mai mare, din toate părțile țării!

Ba chiar n'ar fi ceva imposibil, de a reconstrui întregul monument și de a înzestra în modul acesta Capitala regatului României cu o podobă unică în felul său.

Traianeul de la Adamklissi este tot așa de vechiu cât și némul românesc; este actul lui de naștere; el a fost cucerit la Plevna de Regele și vitejii lui soldații o dată cu țara unde el se află; el lăgă pentru noi prezentul cu trecutul, nouile isbinzi cu cele ale strămoșilor; „ast-fel a devenit el, cum dicem sfîrșind conferința de la Atheneu,¹ un îndouit monument triumfal. Înălțat de primul împărat roman, care a călcat pe acest pământ, primul nostru rege ni l'a redobândit prin bărbăția și înțelepciunea cu care ne-a condus. Astfel numele Carol se alipește d'a dreptul de numele lui Traian; acelaș monument deșteptă în noi și pe unul și pe altul.

Și acum, când istoricul silințelor grămădite spre a duce la bun capăt o lucrare atâta de grea, este pe sfîrșit, fie-mi permis, ca ultimul cuvânt din acest capitol să fie pentru ruinele însăși, pentru acel trunchi de pără, pe care nici lăcomia de jaf a barbarilor, nici fanatismul Chreștinilor, nici cutremurele cele mai violente, n'au putut să-i cleatine trainicile lui

temelii! El stă încă în picioare și însemnă aci ca o pără de hotar cursul victorios al Romanilor de la Gallia și până la Eufrat! El rămâne ca o mărturie limpede despre gloria și a tot-puternicia romană, amintind pururea și de acum înainte numele temut și respectat al Romei și al marelui împărat.

Ruine singuratice și d'o elocuență majestuoasă! Uitarea v'e înfășurase într'un giulgiu de mörte mai gros de cât derămăturile d'asupra-v'e grămădite. Perdute în pulbera vécurilor, vremea, care totul vremuesce, v'e ștersese până și numele din istorie. Astă-đi voi ați căpătat o faimă europeană, un loc în analele artei, în analele lumii. De voi se lăgă atâtea amintiri! În préjma noastră am gustat atâtea amărăciuni amestecate cu atâtea bucurii; căldura, praful, setea, osteneła, mușcăturile insectelor celor mai variate — ale invidioșilor pățimași să le mai amintesc?—töte acestea au fost trecătoare, pe lângă plăcerea înfinită d'a fi trăit cu voi și cu vécul ce voi înfățișați! De aceea ori-de eate-ori mă de părtez de voi, de misterele adorabile ale singurătății vöstre, sint cu inima plină de tristețe. De voi este legată o părticică din sufletul meu. La voi imi zboră gândul, ori de câte ori luptele aprige ale vieții reale imi dau răgaz, ca să las imaginațiunea mi vagabundă să rătăcescă pe aripele fantasiiei. Atunci pare că asist la urđirea clădirei uriașe, în primul moment după sfîrșitul războiului, când soldatul roman a putut găsi timpul

¹ „Revista pentru istorie, arheologie și filologie VII. 300.

priincios să întreprindă prima lucrare pacinică; ciocanele meşterilor-soldatî fac să răsune carierele de p tr  de la Ienige, daltele artiştilor scot din enorme pietr ie, acele frumo se forme sculptate, pod b  a trofeului;  i petrele regulat t ietate, se a ed  unele l ng  altele; monumentul se înaltă ca prin minune în mai puţin de două ani,  i în ziua de 1 August — ziua de praznic a templului lui Marte din Roma — anul 100, el este inaugurat cu mare pompă. Incet cu incetul regiunea p n  atunci pustie capătă un nou aspect: jur împrejur se l te  sate, castele, ora e; la câte-va sute de pa i spre sudvest de monument, tr o vale frumo s , se întemeiază, o dată cu trofeul, primele s l se ale ale unui ora , a  căruia locuitorii p rt  cu m ndrie numele de Tropeeni Traianeni. O epocă de mare prosperitate începe să domnesc  în regiunea dun r n  p n  către sfir itul secolului al III-lea, — c nd furtuna n murilor barbare se desl ntue tot mai cumplit asupra- i: ora ele s nt prefăcute în cenuse; populaţiunile s nt duse în robie; cetele Goţilor pr dalnic   i a altor semini  din nordul Mării-Negre ajung în cutrier rile lor pustiitoare p n  la Adamklissi, derim  municipiul Tropeum, dar nu  ndr sesc a se atinge de monumentul triumfal; el pare a le fi uimit  i  nfri at prin mărimea  i splendor a lui, prin scenele de gróză pre el reprezentate: numai barbarii  njunghia i, cu capetele tăiate, strivi i de picio-

rele cailor, principii robi lega i cot la cot  i  nfri o tore capete de Meduz  cu serpi încolăciți!

Când pe la 316 Constantin cel Mare rezidesce din temelii ora ul, d ndu- i numele de Tropeensium civitas, trofeul lui Traian era încă intact;  i e probabil, că tot astfel a rămas multe secole în urmă fără ca mâna omenesc  să cuteze sau să p t  a răsturna colosul de p tr  de d'asupra lui, ori să smulgă reliefurile clădirei ce părea zidită pentru eternitate. Barbarii, ca  i Romanii, consider u ca sacre  i inviolabile at ri semne ale Victoriei,  i numai cutremurul a fost în stare ca să  nc p  lucrarea de distrugere, pe care a adus-o mai departe timpul  i mâna omenesc .

A a se face, că pe când at tea opere ale generaţiunilor dispărute s nt de mult distruse, pe când r c la nemilos  a morţii a  ntepenit de mult braţele puternicilor cuceritori,  i i-a îngropat în cenu a monarhiei universale a Romei; pe când c ntecul de m rte a răsunat de aproape 15 vécuri în templurile, palatele, casele ora elor dărimate, pe când sălbătăcia  i tăcerea mormintului domnesc acolo, unde odinioară fusese o via  activă  i sgomotos , o civilizaţiune înaintată, — singure voi ruine înegrite a i r mas izolate, ca un viu rătăcit în mijlocul întinsului pusti , a i supravieţuit timpurilor  i ómenilor; timpurile  i ómenii v'au încredinţat taina g ndurilor  i isprăvilor lor, pe

care voi ați știut s'o păstrați până
astă-zi și să ne-o descoperiți și nouă,
după scurgere de 18 vécuri.

(va urma)

GR. G. TOCILESCU

In voia întâmplării

Când pieptu'ți se sbate ca apele mării
Pătruns de durerea iubirei... de chinul
Vieței păgâne,
Când totă menirea ființei ți suspinul,
Nimic nu'ți rămâne
De cât să lași totul în voia întâmplării
Să lași să te porțe ca 'n apele mării.
Constanța, August 31. Aurora

O pată

Cu șgomot s'auncă părăul în vale
Și geme, și răsună cu ură pe maluri
Un cântec sălbatoc de Wagner, din cal:
Te oprește și ochi ți stau țintă pe valuri.
Cu o doiașă din vremuri incere ca să tacă
Să'mi spuie ce'l doare... Sarcastic un val
În' dă sărutare de ghiță și pleacă
Albiad cu-a lui spumă, mult șubredul mal.

Urând mai dăună-ți în brațu' o față
Căsisse mormântul în góta iubită...
Și 'n șgomot și 'n plinset teribila pată
Ei cață cu gróză s'ascundă privinei.

Constanța Septembrie 2.

Aurora

Școlăle de adulți

Prima conterință "opulară, rostită la școla de
adulți din B.-Sărat, cu prilejul înființării.

Domnilor

Orî-ce școlă, din câte cunoșteți, sau de
care ați audîit, gimnaziu, școlă primară, co-
mercială, de adulți, etc... are drept scop

pregătirea omului pentru viață. Cu cât va
fi mai bine pregătît, cu atât are să trăiască
mai bine, mai plăcut și mai ușor. Invetă-
tura ascute mîntea, înalță sufletul și asigură
corpului odihnă și trai bun. Aceste mari însu-
șiri ale ei și-au găsit o minunată potrivélă și-n
dicătorile noastre. „Cine scie carte, are patru
ochi” aceasta arată că invetătura ascute
mîntea. „Școla tace omul om, după cum al-
toim pomul pom” arată că invetătura înalță
sufletul „Ai carte, ai parte; n'ai carte, n'ai
parte” arată că invetătura asigură corpului
trai bun și liniștit. Dar cu tot marele folos
al invetăturii, păcatul tot și-a găsit locul
și aici: *cei mulți* n'aun priceput bine-facerile
invetăturii, iar *cei puținii* aun socotit invetătura
vrednică numai pentru ei, socotind
pe cei mulți nevrednici de lumină și con-
ducere. Cu cât puținii se făceau mai invet-
tați, cu atât conduceau mai lesne pe cei
mulți. Povestirea vieței popórelor ne dá
doveđi nestrămutate de stăpânirea invetă-
tului asupra celui neinvetăat. Și ast-fel aun
mers lucrurile pâuă ce și cei mulți s'aun pă-
truns de minunatul dar al culturei. Au luat
séma că ea ascute mîntea, înalță sufletul
arată tot ce-i bun, nobil și frumos; că in-
dreptare fiind spre fapte bune, stărpesce
deprinderile rele. Prin invetătura, aun ajuns
și unii din popor, la conducere și lumină
Ei n'aun uitat pe frații lor. Și atunci aun
răspândit invetătura în popor cu multă dra-
goste și sârguință. Acest fapt însemnat s'a
întîmplat acum vre-o sută de ani. Până a-
tunci poporul era socotit neputincios și ne-
vrednic de a se lumina. Dar acum 100 de
ani s'a hotărît, că toți ómenii de-o potrivă
fiind înaintea lui D-zeu și-a legilor, de-o
potrivă să fie și la invetătura. Și-atunci s'a
născut o mișcare mare și sfântă pentru lu-
minarea și înălțarea popoarelor.

Oamenii însă, sânt împărțiți într'un fel
de tovarășii, care locuiesc acelaș ținut, au
aceiași cîrmuire și aceleași legi. Aceste to-
varășii se numesc *țări* sau *state*. Și cîr-

muirea, țara, pentru ca să-și pregătescă locuitorii luminați, și pentru ca să-l pregătescă pe om pentru viață. Il ia pe om, de mic, din familie, și-l așează în școală, unde-l îndreptă spre bine, căci după cum bună starea minții, a sufletului și-a corpului, aduc bună starea omului, tot ast-fel bună starea locuitorilor aduce bună starea țării pe care o locuiesc. În școală, omul a vădut că i se luminează calea vieții; până acum trăia în întuneric; iată-l schimbat: e mai bun, mai muncitor, mai iubitor de semenii lui. Și-n ărilor, în care pe de-o parte cărmuirea, pe de alta toți oamenii de bine, s'au îngrijit de luminarea și creșterea poporului, acele țări ție, stau în fruntea celor lalte, de și sînt mult mai mici. Una din țările care stau rău de tot în această privință, este România.

În trecăt numai, ca o pildă apropiată, și ca o dovadă că învățătura ascute mintea, asigură liniștea sufletescă și bunul trai al corpului, am să vă zugrăvesc, cât de slab voiți putea, în lipsă de mijloce, pe țeranul uneia din cele mai mici și mai învățate țări, pe țeranul danez. V'as putea zugrăvi pe îndărătnicul negustor englez, sau pe neobositul industriaș german sau elvețian, însă eu aleg Danemarca, pentru că am avut mijloce mai apropiate, pentru că e o țară mai mică de cât a noastră, pentru că ocupațiunea noastră de căpetenie e agricultura. Și-apoi țeranul danez e bogat, sănătos și învățat. Din pricina învățaturii îndestulătoare, acest țeran e în același timp, negustor, industriaș și agricultor desăvârșit. În Danemarca e cea învățată țărănișe. Tot țeranul are 2 hectare de pământ și-o vacă. Bună starea lui isvorășce din cercetarea unor școli mari și practice, numite *inalte școli pentru popor* „Universități populare”.

În fie-care an vin 12000 de elevi, bărbați și femei, oameni mari, unde pe lângă învățatură din cărți, petrec cu musică, gimnastică, inotând și mergând la teatru. De aci se-ntore acasă cu-o grămadă de învățături, cunoștințe noui privitoare la lucrarea pământului, creșterea vitelor, la industrie și

indeletnicirile casnice etc. Dacă se întorc acasă, n'au cum să uite cele învățate, fiindcă profesorii și studenții le țin cuvintări bogate, numite *conferințe populare*. Ce sfințită îndatorire! Tot ce ei învață, are drept temelie credința în Christos și datorile către țară.

Din pricina asta, țeranul danez duce-o viață liniștită și muncesc cu multă tragere de inimă.

Se spune că au secat întinderi mari de pământ mlăștinosis și l'au schimbat în mănoșe ogóre. De când învățătura a pătruns adânc în popor, cătățimea grânelor făcute a fost de 3 mii de milioane [6 miliarde] de chilograme; iar a sfeclelor de 20 miliarde de chilograme.

Am spus că țeranul danez e și industriaș. Danemarca e aprópe cea dintăiu țară din lume, în ceia-ce priveșce fabricarea lăpteturilor, brânzei etc.

(va urma)

D. Munteanu-Rimnic

Magdalena

(Reminiscență)

Când mii de veacuri se vor scuzge
Din ne mai fărmezită vreme
Când de durcii, miserii, uță,
Sămintul greu va geme

Când în adinc s'o stinge luna
Și soarelui cald strălucirea
S'a spus că trist reapățe-va
Să judece omenirea

În cale'i tristă Magdalena
Va începe întâiu întâmpinându'l:
Eu, credincioșă fi-am fost, Doamne
Cu inima și gândul:

Flămândă 'n ori și care nopțe
 Și 'n veci pe cât 'mă aduc aminte:
 Slângând amar făcui'am semnul
 Al crucei tale sfinte!

Dând brațele-amândouă 'u satuzi
 Ea va urma: „Măreț Stăpâne!
 O iată, semnul crucei tale

Că 'l fac, să capăt pâne!!

Constanța August 22

C. Bour-Mugure

Isplă

În mijlocul dragului crîng,—
 De crîm, lăcrămiore 'ndrăgită
 Poiana, ne-așteaptă; uimită
 De focul durerilor noastre,
 Ne așteaptă în doine măiastru
 Și 'n mormur de ape ce plîng.

As'ultă, un grangur prin frunză
 Își spune durerea iubirei,—
 În cuibu'i clădit de Zefirii
 Ce pănu'i din frunte'i desmeardă
 Ca doru'i iubirea te ardă
 Și chinu'i adine te pătrundă.

Asupră'i frunzișul s'apleacă
 Și 'i ficamît mai tare 'n pădure;
 I oiațe încep să te fure...
 Căci toate 'ademinnd la iubire
 Pe sinu'mi pleci fruntea'n neșire...
 Și gura 'mî suspinul inecă..

Constanța, Septembrie.

C. Bour-Mugure

OLOGUL

— Sărmanul, apucase zile mai bune, înainte de infirmitatea și nenorocirea sa. La 14 ani perdu ambele picioare, din cauza unei trăsuri care 'l căleasa, în momentul când dormea pe marginea șoselei din spre Târgu-

Jiu. Din acel timp, el fu nevoit a'și cerși existența sa, târându-se în lungul drumurilor mari, sau spre porțile caselor arendașului, dăinuindu-se pe cărjile care 'l ridică umeri la înălțimea urechilor. Capul lui părea înfipt între doi munți, susținuți de cele două cărji.

— Copil găsit într'o pădure, de către popa Mihaî, în preziua sfântului Pamfilie, obținu pe drept acest nume. Crescut prin milostenia publică, rămase fără nici o cultură. Olog, tocmai în timpul când începuse a 'i suride viața și lumea cu toate mizeriile ei.

Ajunse în cele din urmă obiectul de ris și bajocură al sătenilor. Cismarul din colț, de lângă casa popei, îi dădea adesea rachiul pentru a rîde cu poftă de efortările lui inconsciente și zăpăcite.

De la începutul existenței, învățat a cerși nu putea a face alt lucru, de cât să întindă mâna la drumul mare.

— Odinioară boerul Frunzescu, îi cedase un hambar ca să dormă, era însă mai mult un fel de cutie, pe jumătate plină cu foi de porumb, dependință de sigur la cotețul găinilor și cocina porcilor, între care era așezat. Cu toate astea era mulțumit, mai ales că găsea dilnic și o bucată de pâine sau de mămăligă la curtea boerului. — Ba; să nu dic vorba rea, cocóna Mândica era tare darnică, - îl chema pe furis de-i dedea câte ceva mîncare și un păhăruț de țuică.

Cu toate că ea nu dăruia fără a însoți dania, cu vorbele: Di, bogdaproste, să fie repositărilor mei, — acum se dusesse și ea în lumea morților - iar sermanul olog se vedu din nou fără adăpost. În satul Costești, toți 'l cunoșeau, — nimeni însă nu-i da bună pace, totuși de 40 ani își țara blestemata-î viață și slăbănogul corp ciuntit — pe bontorógele-î cărje.

Nu voia să meargă în alt sat, pentru că nu cunoșea alt loc pelume. De obicei nici că se apropia de mejdina dintre Costesci-Frumușeni, sau dintre Costesci și Vladimir. Apoi nici că 'și da seama dacă dincolo de dealurile sau arbori vîduți în zare, se ma-

aflău și alți omeni. Totuși adesea ori uni țeranii îi diceau :

— Pentru ce nu mergi și 'n alt sat ca să intinzi mâna, în loc de a tontoroii prin curțile noastre ?

El nu răspundea, se mulțumea a da din cap. Frica de necunoscut, teama de o mulțime lucruri nevădute, tețe noi, batjocuri și presupusuri noi din partea omenilor cari nu-l cunoscneau,—și în fine copii satului care-l petreceau ca pe țiganu cu ursu.... Tote acestea, îl făceau sfios, nervos și cânta să se pitule după copaci sau în buruieni.

Era d'ajuns să vadă din depărtare o trăsură boerească, o figură streină, un militar, pentru ca imediat să devie de o agilitate ne sperată și de o viociune nebănuită, căntând în tot chipul o ascunzătoare. De multe ori pentru a doși prezența sa, se lungea pe pământ, rostogolindu-se pe vre-o pantă, scoborându-se în vre-un hududoii, sau făcându-se mititel în dosul vre-unui tuferiș întocmai ca și un iepure gonit de vânători.

Nu avusese prilej de ceartă cu nimeni, totuși din însăinect se ascundea ca și animalele sălbatice. Trăit în lumea gădurilor sale, desprețuit de toți, alungat cu batjocuri de copii satului, ce putea face ?

— După mărtea Coconei Mândicai, pierdu și asilul oterit, rămase fără adăpost, dormind ori unde în timpul verei și virindu-se în clăile de fin, șurile de paie sau în ieslele vitelor în timp de iarnă.

— Cu o adresă ne mai pomenită, brațele sale scobeau finul din căpițe sau clăi, făurindu-și locuință la un loc cu șabolani de câmp. Trăia ca fiarele sălbatice în apropierea omului, fără a cunoște pe cine-va, fără a iubi pe cine-va.

— Copii satului îi pusese numele „Limbă de Clopot” nume de sigur căpătat din cauza dăinăturilor ciuntitului său corp. pe cele două cărji. Era un trist spectacol când sermanul olog stătea mai mult în centru satului. De multe ori întârziase până la nămeți, timpul cel mai nenorocit, căci copii se întorceau cu vitele de la pășune, și fiind

liberi, se luaă după el, petrecându-l cu hui-dueli, bajocuri și porecle.

Tote lucrurile însă își aū marginile lor. Petrecuse sermanul olog ani îndelungați, cerșind pomana altora. Țeranii se săturaseră de el, ba cum sunt din fire temeiie superstițioase, răspândise vorba că-i merge rău acelaia care-l va întâlni dimineața. La aceasta se mai adăoga și altele, că Lumea nu trebuie să dea, fiind-că-i rău de pagubă. Sămbătă iarăși că pierdți câștigul. Punând apoi că la prânz copii se întorceau cu vitele în sat, lucru de spaimă pentru bietul nenorocit.

Dădu-se spre primăvară, lipsa de bucate și nutreț se simțea la toți. Locuințele lui din câmp, clăile, căpițele și șirurile, tuseseră dărâmate și consumate de vitele satului.

De două zile nemâncat, nimeni nu-i dăduse ceva, ba încă țeranii cum îl vedeau venind spre casa lor îi strigau :

Pleacă d'aci, șovirnogule, nu sunt două zile de când 'ți-am dat un codru de malmalgă. Mergi și aiurea.

Nepăsător de insultele și răsteliile auzite, trecea la casa vecină, unde era primit după același calăp. Și aci audea pe lelea Dina lu Ion Moțoc a Flóreii, vaitându-se în gura mare către vecinica Smărăndița, că-i greu de tot să hărănească pe trântoru ăsta. Iar surata Ilinca lui Trifon se mulțumea să îi strige : Crede, crede, n'avem acum nici noi, dute de muncese. Nu sciau nici bieții țeranii, că trebuie să tolerăm altora, cea ce nouă nu ne e permis

Sermanul Filie, sau Limbă de clopot cum îi diceau copii, de 3 zile n'a mâncat, și neîntrerupt colidă potecile satului fără a putea dobândi ceva.

— Nu-i rămăsese de cât o singură speranță, să meargă la casa moșteanului Petrică Stănciucă, om de vază cu moșie multă. Iluziunile sunt pâinea de toate zilele, a nenorociților și nădejdea e singura comoră ce crește cu nenorocirile.

— Fomea îi dă impuls să meargă, însă slăbiciunea corpului nu-i dă spor la drum.

Locuința acestuia e aproape de pădure și hât colo departe de sat. O bură de plöie-pica încet străpungând scörța de prat întinsă pe drum. Cărjile ologului se 'nfig greu în tină, și oboseala ne avënd a mai lupta cu un corp hrănit era vëndit că'i va tăia tôte puterile.—Ințepături simte în tot corpul și durerile de cap fac să'i urle urechile. Stomahul să stränge par'că ar fi umplut cu ghimpî.—Mai face căți-va pași, pörta e aproape, ridică capul în sus, plöia îl biciue pe tață. O Dömnö, ar vrea să vorbească, face semnul crucei,—urechile îi ține, mânilö îi tremură,—corpul e torturat și fără puteri, cărjile îi scapă din mâini, cade. Pe ochii se pune o perdea cenușie semănată cu stele verđi.

Nenorocitul! acum a căđut, nu mai simte suferințele fömei, nu va mai supöra pe nimeni. Copii satului nu vor mai avea pe cine să huiduiască și să 'i strige „Limbă de clopot”. Venise până aci cu speranța, imagină vie a nenerocțiilor, totul însă în ădar.—Acum se putea vedea că obiceiurile nöstre, pasiunile nöstre, mizeriile și neindurările inimei omenești, fac ca omul nenorocit să nu möră; ei să fie omorit.

Viața sa fusese un lanț slab la ale cărui împletituri, fu-eseără atârnatö tôte mizeriile posibile dar pe care mörtea îl scurtase riđând.

Nici el însuși n'ar fi putut ăice că ăina mörtei fusese mai bună ca ăina nașterei.

Virgiliu Androne-cu

Femeia ⁽¹⁾

Femeia 'i tot femeie! Căci din femeie naște
- Ea n'are nimic sfint
Căci scamănt durerö, care pe om tăaște
La lacrimî pe pământ.

1. Veđi poșta redacției.

Sorginte de dureri, ruina omenirei

Progres a tot ce 'i räu,

Numai femeia este, 'i fructul amăgitei

Și n'are Dumneđu.

E 'n lacrimî, în zimbire, schiatei amăgitoare

Uitată chiar de cer

Și 'n jumănt, constantă? năluca peritoare

În spirit? Un mister...

Amorul la femeie, se naște, dar dispare

Ca valul pe ocean

Amica'i e rivală, far ca, un pieten are

Șacela e Satan.

De la Bistrița

NAPOLEON I

Reflexiunile sale despre divinitatea creștinismului și Mântuitorului lumii.

(urmare)

III

Este adevărat, ca Iisus Christos propune credinței nöstre o serie de mistere și ordona de a le crede pentru cuvântul, ca El, care le propune, e D-zeu:

Eü sunt Dumneđu

El declară că este D-zeü! Ce abis profund între el și cei alți făcători de religiuñ! Ce cutezanță, ce sacrilegiu, ce blestem dacă aceasta n'ar fi fost un advör!! Eü ăice mai mult, triumful universal al unei afirmațiunii de acest fel, dacă acest triumf, era în adevör a lui D-zeü, ar fi fost o probă de ateism.

De altă parte, Iisus Christos propunând misterele, este consecinte cu natura lucrurilor, care este förte misterioasă. De unde viu eü? Unde möduc? Ce sunt? Viața umană este un

mister în origina sa, în organizațiunea sa și în scopul său final. — În om și afară din om, în natură, tot este mister și ar pofți cineva ca religiuinea să nu fie misterioasă! Creațiunea și destinațiunea lumii sunt un abis nepătruns în mintea omului, ca și creațiunea și destinațiunea unei singure ființe.

Creștinismul cel puțin nu ocolește aceste mari cestiuni, dară pentru noi, cari credem, dogmele noastre sunt tocmai soluțiunea cestiunilor. — Păgânii recunoștea că natura lucrurilor este misterioasă; la ei erau mistere pretutindeni, și avea mistere de tot felul; misterele Isidei, misterele Bacanalilor, misterele înțelepciunii și ale infamiei. Aci cu drept cuvânt spiritul se poate revolta contra nopții impure și profunde, care acoperă sanctuarul.

Ce amestec de principii mai eterogene și contradictorii de cât teogonia Chaldeilor, a Grecilor și a Egiptenilor! Ce ocean de idei unite fără vre-o legătură, fără vre-o logică! Ce amestec de sublim și de absurd, de sacru și de profan! Cea ce este mai puțin obscur se referă neapărat la origina societăților, la istoria lor, și mai ales la istoria primilor principii, în timp ce dogma se referă la aceleași credințe, sau mai bine la aceleași erori ale unei tradițiuni pierdute! Și Sanctuarul păgân este întradevăr receptorul întunecos al părerilor false ale sensurilor; este locul de întâlnire a miilor de lucruri estravagante ale imaginațiunii, este asilul consacrat al tu-

turor nebuniilor inimii și al tuturor aberațiilor secolilor.

Ast-fel de temple, ast-fel de preoți pot fi temple și preoții aii verității?

Cine va putea să susțină aceasta?

Nu, nici însiși păgânii n-au crezut serios.

Creștinismul singur de la nașterea sa a publicat această pretențiune și singur el are dreptul, pentru că dogma sa este consecințe și este de acord cu această pretențiune. — Politeismul, când atacă creștinismul cu atâta furor, avu acest presimțământ. Vocea creștinismului fu auzită ca un strigăt, puternic al științei, care voia să destepte conștiința. — Indată Idolatria se simte lovită în temelie sa, și, neavând nimic a opune atacului acestui strigăt generos, idolatria amenințată în existența sa, răspunse printr'un strigăt de turbare. Această turbare nu era din convicțiune, ci era disperarea acelora, cari erau să înceteze de a trăi, pentru că viața lor era legată cu a idolului lor. Ast-fel este debilitatea minciunii, care de la sine n-are nimic fix. Și cum s-ar putea ca împrejurul erorii să crească o credință, o convicțiune? Nu, păgânii nu credea în păgânism, și, în timpul nostru, un eretic n'are și nu poate avea de cât o falsă încredere în erorile care îl separă de credința universală; dar el crede cu totă siguranța, articolelor comune celor două confesiuni și nu este de cât credința comună prin care se poate explica durata eresurilor. — Nu se poate explica succesele lui Luter și Calvin de cât

prin pasiunile ómenilor și prin ajutoarele ce primiră de la politica principilor și a celor mari, cari, se serviră de eresie ca de o armă.

Care este religia absolută, ce luminează, dirige și liniștește conștiința ca credința creștină? Cele-alte religii false lasă spiritul ca pe o nava fără conducător, să rătăcească în voea întâmplărei.

Tóte religiunile, afară de religia creștină, aruncă sufletul numai în afacerile vieții comune.— Confucius propune Chinesilor agricultura, Licurg și Numa credură a ținea pe concetățenii lor prin echilibrul legilor și prin armonia unei societăți bine regulate.— Mahomet împinse pe discipolii săi la cucerirea lumii prin sabie.— Toți însă limitară pe om numai în lucruri exterioare. Bine! Dar ce raport există între aceste ocupațiuni și între sentimentul religios? La toți aceștia vedu cetățenii, o națiune, un legislator, un cuceritor, dar nicăeri un Pontifice. Și cine altul putea de cât numai D-zeu să afirme cu aceasta certitudine absolută, capabilă de a liniști conștiința, să afirme, dic, veritățile, precum este existența lui D-zeu, nemurirea sufletului, credința despre iad, despre paradis, cari sunt baza tuturor religiunilor? Când Iisus Christos enuncie aceste verități, ca esența a doctrinei sale, aceasta o face cu tótă imponenta și cu tot ce este absolut și maiestos în caracterul său, de *Fiu al lui Dumnezeu*.

Fără indoială, trebuie credință pen-

tru divinitatea lui Iisus; dară odată admisă această credință, doctrina creștină se presintă cu precisiunea și claritatea Algebrei; în doctrina creștină, nu putem a nu admira înălțuirea și unitatea unei științe.

Intemeintă pe Biblie, această doctrină explică foarte bine tradițiunile lumii; ea răspândește lumină asupra acestor tradițiuni și cele-lalte dogme se referesc la dânsa ca părțile unei catene (lanț).

Creștinismul este superior nu numai tuturor filosofilor, ci și tuturor religiunilor; creștinii nu-și fac iluziune despre natura lucrurilor.— Nu se poate imputa creștinilor nici subtilitatea, nici șarlatania idiologilor, cari au crezut că resolvă cestiunile cele mai teologice, cu disertațiuni vane despre lucruri și cestiuni mari.— Creștinii nu se pot asemăna cu acei neînțelepți, a căror nebunie este cam identică cu a unui copil, care voește să atingă cerul cu mâna, care cere luna spre a se juca cu ea! Creștinismul dice cu simplitate: „nici un om nu a vădut pe Dumnezeu”.— Dumnezeu a revelat cea ce este un mister, pe care rațiunea nu-l poate concepe, dar fiind-că D-zeu a vorbit, trebuie să credem.

Evangelia pcedă o virtute saū putere secretă și eficace, o căldură care lucrează asupra inteligenței și care încânta inima. A medita asupra Evangheliei este a contempla cerul. Evangelia nu este o carte, ci este o ființă vie cu o acțiune și o putere care invadează peste tot ce se opune esten-

s'unei sale.—Iacă pe masă această Carte escelentă (aci Napoleon pune mâna pe Evanghelie cu mare respect). pe care nu obosesc de a o citi în toate zilele cu aceeași plăcere.—Iisus Christos nu variază și nu se sfiește în învățătura sa,—Cea mai mică afirmațiune din partea sa pe cât este de simplă, pe atât este de profundă, în cât captivă nu numai pe ignorant, ci chiar și pe cel mai erudit numai să fie cu atențiune.

Nicăeri nu se pôte găsi această serie de idei și de maxime morale pline de frumusețe, cari defilează întocmai ca batalioanele miliției cereștii, și cari produc în sufletul nostru acelaș sentiment, ca și când contemplăm întinderea infinită a cerului strălucitor într'o frumoasă noapte de vară, când aștrii răspândeau din toate părțile lumină.

Nu numai este preocupat spiritul nostru, dar este dominat prin această lectură a Evangheliei. Ea odată devenită magistrul spiritului nostru, ne iubeste. Dumnezeu acum este și amicul și adevăratul nostru părinte. Sufletul, atras de frumusețea Evangheliei, nu este al său, ci Dumnezeu se face stăpân peste el îndată, și îl dirije atât cugetările, cât și facultățile; cu alte cuvinte sufletul acum este al lui Dumnezeu.

Ce probă mai mare despre divinitatea lui Iisus Christos, care are un imperiu, atât de absolut și nu alt scop de cât ameliorarea spirituală a indivizilor, puritatea conștiinței, unirea cu tot ce este adevărat, adică ațtenția sufletului?

Eacă o adevărată religiune, și un adevărat pontifice.

Și ceia-ce ne convinge nu sunt de cât beneficiile și fericirea, ce rezultă dintr'o atare credință! Omul care crede este fericit!

Ah! voi nu știți ce este a crede! Numaî cine nu vrea, acela nu crede. Ast-fel este creștinismul, care satisface într'un mod deajuns și complet rațiunea acelora, cari au admis odată principiul ce se explică singur prin revelațiunea de mai sus și în urmă explică miile de dificultăți, cari nu se pot explica de cât prin credință.

(Va urma)

Exom. Gh. Rădule cu

Nocturne

Din depărtări ce nu se pot pricepe,
Răsare-o stea născută din chimere.
Se nesimșite cerește 'n scînteiere
Cu clipa unei vieți, ce parca și cere
In depărtări ce nu se pot pricepe.

Incet, din adîncime vorbă,—clopot
Al unei vechi biserică,—jalnic plînge,
De adieci răslește slab se fînge,
Dreptat în largul negrei nopți se stînge,
Cum l'a încetat de vînt al sălcii popot.

Și prin zău din vremi trecute o cobo
Adulmeca vieți spre vecinicie
Și luna pătrunsînd cu silnicie
Îmbracă totu'n pînsă argintie
Dînd lumii firea misticei Liobe.

Constanța, Septembrie 2. C. Bour-Mugure

E. EUCHLER

Bărbatul, care semăna lui Crist

Era pe pământul sfânt, în ruinile fărâmicite de la Masada, unde întâlneai pe bărbatul, care semăna atât de mult lui Crist. Sorele apunând se ascundea tocmai în spatele stâncilor pleșuve și crăpate, cari în marea lor tăcere, povestesc sorta tristă a Sodomei și Gomorei. Curiosul bărbat se odihnea cu privirea gânditoare peste zidurile, pe cari Evreii luptaseră cu curajul disperării ultima luptă și unde muriseră sub strigătele de triumf ale Romanilor victorioși. Subt noi se întindea luciul întunecat, scânteietor al Mării Morte.

De colo până colo, în lungul țărmului, se înălțau corturi de arabi nomazi și unde țigheau din stânci izvoare sărate, pătrunzând în pământul însetat, acolo vedeai și locuri bogate în vegetație.

Când mă apropiai de bărbatul, care semăna atât de mult lui Crist, el întorse spre mine ochii săi visători, plini de gândire și-mi vorbi cu voce mlădișă în limba mea maternă.

Trăsăturile feței sale erau foarte fine tăiate; părul său lung, buclat și de o culoare roșie brună; ochii săi de un albastru frumos, blândi, cu sprincene negre, cu gene mari: barba-i ondulată se lăsa ușor în jos de pe bărbie. Cu toate acestea nu exista în figura lui vre-o urmă de mărire dumnezească și gura lui de altmintrelea frumos formată, era mai plină de înțeles, de cât, cum se zugrăvesc de obicei bu-

zele lui Crist. Vedeam, el semăna Domnului, pentru că apărea, ca o incorporare a profilului ideal, pe care încă din vechime și-l făcuseră artiștii despre înfățișarea externă a Mântuitorului.

Pe când stăteam ast-fel—și priveam la valuri, pe cari nici odată nu se leagănă vre-o pânză albă și spre acele puternice formațiuni de stânci, unde a fost ispitit Crist,—sorele apusesese de tot și umbrele, cari tot se lungeau, anunțau apropiatul început al nopții.

Ca să pot avea o privire și mai bună asupra norilor cu reflex purpuriu, mă urcai mai sus; o piatră se deschegă și rostogolindu-se cu șopot, căzu la picioarele bărbatului care semăna lui Crist. Ridicând brațele deasupra sa, ca o imagine a celui răstignit și cu o expresie de durere adâncă pe față, își dăse în șoptit, lipsit de suflare: „Dumnezeul meu, cade!“ Totuși curând se liniștiră nervii spaimântați și cu un suris prietenesc, cu o boare de colorit pe obrazii săi mă urmă, spre a privi crepusculul.

Stăturam acolo, până când se întunecă, iar la coborire din nou se sperie și căzu la pământ lunecând.

Il ridicai și-i scuturai hainele prăfuite. Părea așa de mulțumit pentru această faptă, că mă simții încurajat să-i pui întrebarea, care de mult mă plutea pe buze și-i dăsei: „Amicul meu, îngăduie-mi o întrebare. Poți sau nu să-mi răspunzi, cum vrei. Știi că fața ta seamănă atât de mult imaginii lui Crist, ca și când ar fi tăiată din acelaș portret“?

— O știu, răspuse el.

— „Ați voi să îmi povestești cauza acestei asemănări și motivul, pentru care cauți să o faci așa de pronunțată?”

Cu o privire plină de amărăciune, se întorse spre mine și 'mă duse încet:

— „Póte óre să mi se ia o asemănare pe care însuși Dumnezeu mi-a dat o?”

— „Pe care însuși D-zeu ți-a dat-o?”

— „Ia priviți, duse el.”

Au-l fel dîcând, 'mî arătă mâinele carî amândouă infățișau pe podul palmei câte un semn roșiu. Părea, că ar fi fost răstignit. Nu mai putui să 'mî rețin mirarea și strigai:

— „Este óre cu putință, ca în străduința ta de a face asemănarea mai frapantă să 'ți tai mâinile în așa mod?”

— „Nu, duse el, nu sunt tăiate, mai priviți odată.”

Le privii cu mai multă băgare de seamă: pielea nu fusese rănită vre-o dată. Cu vocea lui blîndă, aproape femeiască adăogă:

— „Mama îmi dădu aceste semne. Nu e nici o taină. Vă voi povesti întîmplarea.”

O pasăre nocturnă sbură în această clipă peste capetele noastre și cu aceeași expresie a grózei de mórte, pe care deja o văzusem, el strigă:

„Dumnezeul meu, a căzut!”

(Urmare)

Enil Flevlan

Din ecourile inimii

Ah! viață blestemată, la ce mă taci să știu,
Din tot și din nimica, să nu cuprind de viu!
Să înțeleg mai totul, nimic să tolasesc
Să n-î posed vre-un lucru, nimic să nu găsesc.

Destin prea svînturate! de ce conții în tine
Grămeți de pasiune? și țără vre-un bine
Ne scapi de tânguire, de unde mórtea 'ncepe,
Ne duci la o peire ce mîntea n'o pricepe

Vir.:n

SNOAVE DIN POPOR

CALUL 1)

Mai de mult ci că se mîncă și carnea de cal, cum să mîncă astă-zi a de vacă, óie și așa mai încolo.

Da, Diacu n'are ce lucra, că dór no să mai ție cu ciomagul la uliță (răspântii), își viă còda... și îndemăă pe o fomicie fir'ar órbă... să încalece pe cal. Pân'atunci nu să pomenise ca fomicile să umble călare pe cal. De atunci a rămas obicei, ca să nu să mai mînănce carnea de cal.

EPURELE, COPOIUL ȘI OGARUL

(variantă)

Epurele a fost hoț, Ogaru cărciumar și Copoiul băiat de prăvălie. Epurele verea în tot-deauru la cărciumă de bea; și când era la plată o toegea în tușiș. Vêdînd Copoiul că Epurele e cribdos la plată, și umblă cu șòlda... s'a hotărât să nu'î mai dea nimic de băutuă. Epurele hoț, o ia cu bișișoru... ba uto, ba alta, ba așa, ba așa, ba pe dincolo, pînă când înșală cu vorba pe Copoiu, de 'i mai dă o litră de țuică. După ce a băut'o și pe aia, 'și-a vèdut de

1) De la baba Maria P. Cocora din Catane-Doljiu.

drum. Ogaru ca stăpân l'a luat la păruială pe Copoiu, ca cu chiu cu vaif și de unde o ști să'i aducă banii de pe țuică. Copoiul ca vaif de el, bine scărmanat, abia a scăpat din ghiarele ogarului, și pe ci ia fost drumu după Epure chionind și gonindu'l după mirosul țuicef. Ogaru nerăbdător... se ia cu aștémătu pe dibuite dupe el, sa vađă nu cum va o pune mâna pe Epure și apoi să'l bumbăcescă... și să'i plătescă și rachiul ce i-l bėuse. Ajungėndu'l l'a luat la tărnuclă, ș'a dat... a dat, cu el de pământ, până l'a omorăt. De-aia are ogaru năcaz pe Epure, și l' gonește tot într'una ca să'l prindă, și când il prinde e vaif de maica lui!..

De la Petru P. Roșca com. Borenii Doljiu.

Bogdășie popescă

(Snovă)

De mult, de mult, de când se potcovea porecii... un porc, rămând pe lângă o biserică, a dat cu ritu în ușe și a intrat înăuntru.. Când vine popa dimineața să intre în biserică, hit că porcu dă să scape printre picioarele popi și cum era mare și țapăn a plecat cu popa în spinare. Atunci popa ție țircovnicului:

«Vedeți tată de voi că pe mine m'a luat dracu!!!...»

De la G. Mitrăn din Catane Doljiu.

St. St. Tușescu

CUGETĂRI

Mirosul a o mic de trandafiri, se simte o clipă,—ințepătura unui ghimpe o simți mult timp.

Cine-va pôte promite credința corpului, dar nu pe a inimel.

Nu trebuie multă putere sufletescă, ca să nu mai iubești pe cine nu te iubește,—trebuie mândrie și nimic mai mult.

Maif bine în singurătatea unei păduri, liniștit, de căl într'un palat veșnic amărit.

Omuf ințelept nu se mândrește de nenorocul său, nici se umilește de nenorocirea sa.

O iubire sinceră, e cea mai mare mângăiere la o viață plină de mizerii.

Elena Major Mihail

MAXIME ȘI CUGETARI

Un secret este ca o ruptură a hainei, cu cât vrei s'a ascunđi, cu atât se vede mai mult.

Carmen Sylva

La ómenii mari, presupusurii mari

Nicolae Coțiu

La jeune fille, à quinze ans, et une violette; à vingt ans, une rose; à vingt-cinq un lys, à treute ans, elle veut recommencer a devenu violette. n'ayant rien de mieux a faire; mais le parfum a disparu.

Julia Hasdeu

Lealitatea și buna-credință în politică câte-odată sunt arme minunate; iată singura dibăcie la care cei dibaci nu se gândesc.

Alexandru Lahovari

Nici odată mintea nu conduce, ea arată numai alternativele. Direcțiunea finală o hotărășce inima.

T. L. Maiorescu

Cea ce voim ne ridică în ochii noștri proprii, cea ce putem în ochii altora

Teodor Rosetti

Adesea orii suntem puși în așa împrejurări că, în fața ómenilor, jucăm valsul, pe când în sufletul nostru se cântă marșuri funebre.

Smara

Mângăierea se preface în trebuința fatală a vieții, iar libertatea pentru cel ce o gustă de mic copil, e viața însăși.

B. St. Delavrancea

Viran

CULEGERI POPORANE

Brósca cu Racu

*Plecă racul să se 'nsóre,
Se 'ntâlăni cu o brósă 'n cale.
Unde ai plecat? race drace.*

*Am plecat să mă însor
După fata lui cosor.
Dar tu brósă răscărósă
Și pe piele buburósă?*

*Am plecat să mă mărit
Pân'acum n'am nemerit.
Ia-mă tu race pe mine
C'o să îngrijeasc de tine
Nu pot, dragă, a te lua
Că ești satara belea
Nu ai cap de legătore
Nici mijloc de 'ncingătore.*

*La picioare lătărósă
Și pe pântec cam borțósă
Dar tu scorojite race,
Drace!*

*Nu ai cap de comănac
Nici picioruș de nădrag
Tara cura, se ciocniră
Până ce se îndrăgiră
Căci așa cum se găsiră
Doi nevoiași se 'atălăniră
De grabă se logodiră
Și nunta o hotăriră,
S'o facă la blagovește
Când țiganii mănăcă pește
Orî de Cîrcovî, saș Crăciun
Că este vinul mai bîn.
Ei așa că se vorbea
Lăutarii își tocmea.
Două țințari sunt lăutari
Și două bîrzuănî cobzari
Bucătar pe cin punea.
Două mușce fac pîrușce
Găina cernă fâină
Cocôșu mătîră coșul
Gânsacu îndeașă sacu
Și cocorul cu toporul*

*Rațele cu brațele
Le numără mațele
Și le țin prinósie
— Nunta că se hotărî
Dar de zestre nu vorbea.
Pân' ce doi prești o întreba.
Ce ai tu brósă răscărósă
Și la piele buburósă?
Aduc zestre vîre-o doi melci
Ce 's la cîdă codobelei,
Și vîrगाși încornorași
Bune de pus la bîrbași.
Și ghiare de scîrmănat
Pe pîrlitul de bîrbat.
Racu înte cum vedea
Cele ce brósca spunea
Picioarele își lungea
Înapoi se retrăgea.
La o barză a alergat
Nașe să'i fie a rugat
Și după ce-a cununat
Le-a dat câte un sărutat
În plisc pe brósă a luat
Și pe git a lunecat
Iar pîrlitul de bîrbat
A rîmas tot ne însurat.*

Auđit de la Ion Mohor, com. Nișcov
Jud. Buzeu)

Viran

Poesii Poporane

*Frunđă verde odrățel
Colea 'n vale 'n făgețel
Frumos dîrme un soldățel
Cu ranița căpătaiu
Mă duc maică să-l mîngaiu
Cu mînecuța la piept
Mă duc maică să-l deștept
Și cu pușca lângă el
Mă duc maică după el
Că-i voinic și frumușel*

Nu te duce duce fata mea
Că vin ordine și 'l ia
Și ți'l trec în Dobrogea
Din Dobrogea la Galați
C'acolo sint ei chemați
O sută și cinci soldați

*
*
*

Frunzuliță mur cu mure
Și-mi trec trei fete 'n pădure
Și iar verde trei smieele
Și trei băe'i după ele.
Băeții când le-ajungea
Din gură că le dicea :
Bun ajunsul, fetelor.
Mulțumim, băeților
Noi fete brăciorii v'am lua
Dar ne e că nu ne-ați da.
Noi, băeți, brațu'i v'am da,
Dar ne e că nu ne-ați lua
Ba noi fetelor v'am lua
D'avem câte-o mamă rea
N'ați putea trăi cu ea
Frunză verde Frasinii
Ba noi băeți c'om trăi,
Am aflat de o buruiiană
Buruiana granelor
Și-om da-o bătrânelor.
Sâmbătă ne vom găta
Duminică la Popa
Câte doi ne om cununa
Luni buruienii om săpa
Marți sócrelor le vom da
Și Mercurii le-om îngropa.')

Constantin Drăguț
Gorj

Ghicitori

Ce se pune pe masă, se taie și cu toate
astea nu se mănâncă nicădată ?

Cărțile de joc

Ce merge de la Fucurești la Iași, fără a
face vre-un pas ?

Drumul cel mare

Ce fac bărbații, femeile și copiii, tot în-
tr'ua timp ?

Îmbătrânesc

Cine se lasă a fi ars, spre a ascunde un
secret ?

Ceară roșie

Ce trece riui fără a face umbră ?

Sunetul clopotului

În ce lună femeile vorbesc mai puțin ?

În Februarie

Unde se află popa, când apune sórele ?

La umbră

Ce seamănă mai mult cu jumătatea lucrii ?

Cea l'altă jumătate

Ce lucru se pune la încălțăminte și umblă
cu capu în jos

Cui'o

Ce lucru ne desfătează primăvara, ne ră-
corește vara, ne umbrește toamna și ne în-
călzește iarna ?

Arborele

Sint fără cap, aud fără urechi, vorbesc
fără gură, omul singur mă poate naște.

Ecoul

Ce face cine-va, îndată ce se scólă ?

Un loc gol

Care micș mănâncă mai mult, cei albi sau
cei negrii ?

Cei albi fiind mai numeroși

Maribut

1) Auđite de lu Tomi Creșan comuna Șasa-
Gorju.

În ședința trecută, membrii cercului literar Ovidiu, în urma vacanței parțiale ivita în comitet, și pe baza statutelor, au procedat la alegerea noului comitet.

Au fost aleși cu unanimitate:

Președinte, D-nul Ion Banescu, profesor și avocat,

Membrit de ședință, D-nu Traian Fortun, avocat și D-nu Octavian Pop, profesor.

Cassier, D-nu Rigani, farmacist.

Secretar D-nu Tanta.

A lunarea ordinara a membrilor cercului a mai proclamat membrii activi pe d-nii Ingineri V. Constantinescu, Naum, și Iorgulescu St. În conformitate cu statutele a mai decis ștergerea tuturor membrilor, cari au rămas în urmă cu plata cotizațiunii.

Comitetul cercului aduce mulțumiri caldure, Domnului Colonel Doctor Balaceanu care pe lângă sprijinul moral și material dat cercului a bine-voit a dona bibliotecii Cercului „Ovidiu” până acum peste 100 volume.

Domnișora Constanța Bour și Domnul C. Bour au bine-voit a dona Bibliotecii Cercului mai multe volume de cărți. Făcându-ne în-

terpreți colegilor noștri, aducem caldurele noastre mulțumiri.

Credem însă, ca exemplul acesta va fi imitat de bine-voitorii culțuret în Dobrogea. Se știe, ca biblioteca cercului Ovidiu, în data ce va ajunge numărul fixat de volume va deveni publica dect la dispoziția tuturor.

COMITETUL

POSTA REDACȚIEI

D-nul S. S. Taf. Dolj. Doina erotice și restul în No. 2 și 3, pentru celelalte expediții mai multe varietăți. Săvele și tradițiile locale sunt de mare folos. Ați primit numărul final al anului I?

De la *Bistrița*. Cu toți copiii?! La 3 August. Aniversare, vom vedea.

Aurora. Loco. Râsul e pedepsit. Nici odată nu se poate săpăra cine-va pe un astfel de pedepsitor. Profecție, și iar profecție — noi știm cu toții la ce se reduce tinea profetii — Altruismul vè onoréză, dar lipsus linguae cui îi atribuiți? Nouè? Misterul va rămăde mister, nu ne vom cerea pe viitor al pătrunde. Mea conscientia, ex post scripto mihi dicitur te cognoacere. Vè mulțumim pentru abonament. Expectamus niva carmina.

Rugăm pe toți abonații noștri, cari au ramas în urmă cu plata abonamentului pe anul I, să bine-voiască a'l trimite, avându-se în vedere greutatea ce întâmpinăm.